

VĚŘÍM V JEDNU SVATOU, KATOLICKOU CÍRKEV

Je to snad nejproblematictější článek vyznání víry. Námitky přicházejí ze všech stran, i z té katolické. Předně: proč mám věřit v něco, co vidím? Že církev katolická existuje, je jasným faktem. Pokud věřím svým smyslům, musím věřit i v církev, ale pak nejen v katolickou, ale třeba i v metodistickou. Další námitka se vtírá, když tento článek chápeme v poněkud posunutém smyslu: "věřím v jedinou svatou církev, a to (pokud možno římsko-) katolickou". S trochou smyslu pro objektivitu musíme uznat, že nejen církev v historii, ale i v současnosti ukazuje až příliš lidskou, nesvatou tvář. Nejen to - stále častěji slyšíme, že ke spáse, tedy ke svatosti, vede mnoho cest, nejen ta katolická.

Církev bývá také nejčastějším kamenem úrazu pro ty, kteří se teprve obracejí ke křesťanství, zvláště pro silné osobnosti; přijmout Krista jako Spasitele, mít k němu osobní, niterný vztah není takový problém, jako zařadit se do stáda, nechat se "manipulovat" - církev se vším jejím obřadnictvím, dogmaty a mravními požadavky není na první pohled příliš vábná, působí jako "lidský náledek" pro méně inteligentní a slabé jedince.

Všechny tyto námitky mají společný původ: příliš zúženou představu o církvi, kterou shrnuje definice svatého Bellarmina: "Církev je shromážděním lidí, které sdružuje vyznání jedné a téže víry a společná účast na týchž svátostech pod vedením zákonitých pastýřů, zejména římského papeže, jediného náměstka Kristova na zemi." Kam míří svatý Bellarmin, je zřejmé už z jeho přezdívky: "kladivo na heretiky". Jeho "hřebíky" jsou reformátoři, kteří pojmají církev jako neviditelnou skutečnost, společenství spasených, které zná jen Bůh a kteří se nekryjí se členy žádné viditelné společnosti na zemi.

Jak už to bývá, pravda je někde uprostřed a vysoko nad oběma těmito pojetími. Obě se dají přijmout a vyložit ve správném smyslu, pokud se vzdají svého nároku na výlučnost. Zbývá najít spojovací článek, který by objasnil, jak spolu ono viditelné shromáždění lidí a neviditelné společenství spasených souvisí. Pokud se nám to podaří, najdeme samotnou podstatu církve, pravdivou definici, která se dotýká tajemství církve: tedy právě toho, co je na ní k uvěření, nikoli k vidění.

Toto hledání nám ušetřil II. vatikánský koncil. Církev si uvědomila, že už dlouho na sebe sama pohlíží příliš zvnějšku, zřejmě stále ještě v obranné reakci na protestantismus. Otevřeme-li si jakoukoliv starší knihu o církvi a koncilový dokument *Lumen gentium*, budeme překvapeni, jak mnoho se v této oblasti změnilo. Ne tak, že by staré učení přestalo platit a bylo vymyšleno nové, ale velmi citelně se posunuly důrazy. Dříve se církev nahlížela téměř výhradně skrze svou pozemskou realitu: hierarchie, bohoslužba, učitelství úřad... a skrze tuto viditelnou podobu probleskuje božská tvář církve, Kristova milost a moc. Na posledním koncilu se však církev odvážila změnit úhel pohledu a nazít sebe sama jakoby zevnitř. Je v tom velký rozdíl: když podle chování, oblečení a slov nějakého člověka odhadujeme jeho povahu, původ, vlastnosti a schopnosti, nemusíme se příliš splést, ale rozhodně nezískáme tak komplexní pohled, jako když nám bude sám vyprávět o svém původu, rodině, povaze, a tím nám objasní to, jak vypadá a jak se chová.

Církev tedy zřejmě dosáhla věku, kdy o sobě začíná uvažovat ne tak, jako by se viděla v zrcadle, ale s pochopením zevnitř: "Celá jsem Tajemství. Jsem od věčnosti chtěná a předveděná jednota spasených, skrytá jako v zárodku ve věčném Slově. V něm jsem od věků milována a skrze něj miluji a oslavuji Otce. Zároveň jsem časná, protože v tom je moje poslání: být mostem mezi časností a věčností, mezi zemí a nebem. Na zemi bych nebyla nic platná ve své neviditelné přítomnosti; jestliže mám tělesnému tvorstvu nabídnout cestu ke spáse, musím mít na této straně viditelnou podobu. Proto nejprve sestoupila do času moje Hlava, Kristus, který přivázel neviditelným provazem milosti lidstvo k Bohu. Na lidské straně měl ten provaz ale viditelný a citelný uzel - život a bolestnou smrt Spasitele na kříži. Ježíš Kristus je tedy v nejpřímějším smyslu svátost spásy: viditelné znamení neviditelné milosti od Boha. Když vystoupil opět ke svému Otci, vytáhl uzel s sebou; stal se s ním součástí věčnosti. Ale od jeho konce vede nespočetně mnoho neviditelných provázků milosti k těm, kteří ho přes propast času a prostoru nezastihli za jeho života na zemi. Provázky mají opět viditelný konec, to proto, abyste se měli čeho chytit, když se toužíte přivázat - křest, ostatní svátosti, kostel, obřady, dogmata... Smyčka, kterou okolo člověka těmito "vnějšími" rituály a nároky utahují, je ve skutečnosti smyčkou lásky, která vás vtahuje do Kristova života, jeho smrti a vzkříšení, aby vás Bůh mohl přijmout jako své syny.

Vrcholem sjednocení s Kristem je účast na jeho smrti, svátostně zpřítomňované na oltáři, a vzkříšení, v přijímání oslaveného Kristova těla. Především v eucharistii jednotlivé údy vrůstají do jednoty s Kristem i se sebou navzájem, protože jeho Tělo je nedělitelné. V těchto polohách se najednou začne stírat rozdíl mezi eucharistií, svátostným tělem, a mnou - církví, tajemným Tělem Kristovým. Proto je slavení eucharistie vrcholem bohoslužby, v něm se už realizuje cíl křesťanského života."

To všechno je tedy církev. Plná tajemství, která mohou lidskému oku připadat jako rozpory. Boží lid a Tělo Kristovo. Časná a věčná. Dokonaná a plná slávy ve své Hlavě, v Matce Boží a v blažených duších, putující a trpící v očistci a na zemi. Společenství svatých, a přitom hříšná ve svých členech. Jak by ne, když je mostem mezi Bohem a hříšníky - ale ne proto, aby zůstali ve hříchu, ale aby se obrátili a žili navěky. Hříšnost údů není důkaz proti církvi, ale proti obludnosti hříchu, který se neštítel zabít Kristovo tělo a neštít se usilovat o to stále znova. Církev je viditelné znamení neviditelné milosti - svátost spásy v nejplnějším slova smyslu, poté, co její Hlava vstoupila na nebe. Je to prodloužení života, smrti a vzkříšení Božího Syna v čase a prostoru. Jednotlivé svátosti zpřítomňují Kristovy činy a moc, a eucharistie, ke které všechno směřuje jako ke svému vrcholu, je zpřítomnění samotného Krista na zemi! Kdybychom dokázali občas zahlédnout cípek tohoto úžasného tajemství, stal by se pro nás náboženský život radostí a potřebou, kterou bychom si ničím nenechali vzít. Církev jsou všichni, kteří jsou připoutáni ke Kristu provazem lásky. Bylo řečeno, že tento provaz má z vůle Pána Ježíše obvykle viditelný konec, a tím je církev se všemi svými svátostmi, obřady, hierarchií, magisteriem: svatý Bellarmin měl tedy přece pravdu. Člověk, který opravdu touží po Bohu, se rád nechá tímto provazem svázat, pokud ho nalezne. Připoutává se jím nejen ke Kristu, ale i k ostatním členům Božího království, a církev se tak stává zároveň svátostí (viditelným znamením) jednoty lidského rodu, která byla ztracena v Adamovi a obnovena v Kristu. Bůh ve své lásce však není vázán na viditelné způsoby, může připoutat neviditelným poutem kohokoliv, kdo po něm touží. A naopak - ne každý provaz, který si kdo na sebe uváže, je opravdovým poutem lásky, i kdyby vypadal velmi věrohodně. A tak měli pravdu i reformátoři: skutečné rozměry Kristova tajemného Těla zná jen Bůh sám.

Převzato z časopisu „Amen“ – autorka: Eva Fuchsová

Dovolená

LÉTO - ČAS DOVOLENÝCH

Četl jsem před nedávnem jakési rady „zkušenějších“ pro dovolenou. Rady se mi zdály být praktické a snad zkušenostmi zažité. Inspirovaly mě pro zpracování krátkého „desatera“ na dovolenou. A tak je předkládám čtenářům Poutníka. Víím, že rady nejsou vyčerpávající, ale snad si z nich něco čtenáři na dovolenou vyberou?

1. Neberte dovolenou zásadně za ztrátu času! Všechno má svůj čas, jak praví moudrý Kazatel. Je čas práce i čas odpočinku.

2. Mnozí z nás již mají jasno, kde dovolenou nebo prázdniny budou trávit a jak naplní sny svého volna a odpočinku. Někteří ještě váhají a rozhodují se. Rozhodnutí i ti nerozhodnutí by si měli uvědomit, že slovo dovolená je odvozeno od slova volno. To znamená volno od práce, starostí, problémů i od napjatých vztahů. A toto volno, aby bylo přínosem pro člověka, je nutné vyplnit vším příjemným a pozitivním pro odpočinek těla i duše a k regeneraci svých životních sil. Ať už se tráví dovolená doma (pozor! odborníci tvrdí, že doma, kde člověk žije, není dovolená, pro dovolenou je nutná změna prostředí!), v přírodě pod stanem, na vlastní chatě, pobytem v zahraničí nebo v tuzemsku, vždy si uvědomovat, že mám dovolenou.

3. Přípravami a balením na dovolenou začít včas. Nenechávat vše na poslední chvíli, zvláště je-li rodina větší, s více dětmi, nebo je dovolená organizačně náročnější. U balení je nutné si udělat plán, co bude každá osoba na dovolené potřebovat. Jistě dovolená v zahraničí u moře je náročnější než dovolená pod stanem, či na chatě. Vidíte, při dovolené trávené doma, se o tento proces shánění a balení šidíte.

4. O dovolené se změní zaběhnutý rytmus rodiny, dne, prostředí i času. Brzké ranní vstávání se změní na dlouhé „vylehávání“. I tento nový rytmus od běžného pracovního dne potřebuje jistý čas, aby se člověk reorientoval. Proto je pro trávení dovolené nutný minimální čas alespoň jednoho týdne, aby dovolená měla svůj efekt. Neoptimálnější doba trávení dovolené jsou tři týdny v celku.

5. Dovolenu by měla rodina trávit zásadně společně, v kruhu svých nejbližších, tj. rodiče s dětmi. Ne si udělat dovolenou od dětí a ty nechat babičce. O dovolené by se měly posílit rodinné a partnerské vztahy, vyříkat si bez hádek problémy a zapomenout na nedorozumění. To co jsme si neřekli po celý rok, na to je teď čas. Pozor, nehádat se! Navíc, společné zážitky posilují vzájemné vztahy a jsou zdrojem pozitivních vzpomínek i po několika letech.

6. Co dělat, když dospívající děti odmítnou trávit společnou dovolenou s rodiči? Pokud se rodičům rozumnými důvody nepodaří potomka přesvědčit, je rozumné respektovat toto jeho rozhodnutí. „Dospělák“ by se měl naučit rozumně zacházet se svým volným časem a se svými zájmy. Ale zde především platí staré pravidlo: „Důvěřuj, ale prověřuj!“ Tím je řečeno vše.

7. Dovolená není povalování. Je to aktivní odpočinek. Pro člověka, který celý rok pracuje duševně, myšleno hlavou, prospěje část dovolené prožít v aktivní fyzické činnosti: práce na zahrádce, pohyb, sport, turistika, poznávání aj. Naopak, člověk, který pracuje manuálně po celý rok, tomu prospěje práce duševní: četba, kultura, záliba v „konfíčích“, poznávací zájezd aj. V obou případech nepřehánět! Pozor na únavu fyzickou i duševní. Z únavy pramení nervozita a z nervozity hádky!

8. Je paradoxní vidět na dovolené na mořské pláži každý den muže s notebookem, zatímco rodina se cachtá ve vodě. Workoholik není na dovolené, to jen změnil prostředí. Zde jsou tři zásadní rady: nechat doma notebook i s prací, nebo nechat doma workoholika a nechat ho vyšetřit psychiatrem!

9. Na dovolenou neodjíždět hned první den dovolené a nevracet se poslední den dovolené. Je nutné v obou případech přizpůsobení - aklimatizace. Člověk potřebuje určitý „narázník“ mezi svým všedním provozem doma a novým prostředím na dovolené, a to vyžaduje určitý čas.

10. Dovolena nemá být dovolenou od Pána Boha, od křesťanských povinností, morálky a křesťanských zásad. Na dovolené bychom si měli naopak určit jistý čas pro modlitbu, rozjímání a zpytování svědomí. Zjistit čas a místo konání nedělních bohoslužeb, které patří k životu křesťana. Uvědomit si s nezapomenout na to, že Pán Bůh dovolenou nemá!

Za redakci Poutníka přeji všem farníkům a čtenářům krásnou slunečnou dovolenou s načerpáním sil fyzických, duševních i duchovních do dalších dnů života a k tomu požehnání a ochranu Pána Boha.

js.

P. TADEÁŠ HÚBL - NÁŠ SLAVNÝ RODÁK

Dne 4. července 2007 uplyne 200 let od smrti slavného dolnočermenského rodáka P. Tadeáše Húbly, prvního českého redemptoristy, vzdělaného kněze. Čermná, nyní Dolní Čermná, jej vždy zařazovala mezi své slavné rodáky (vyjma komunistické totality). O vážnosti našeho rodáka svědčí zápis kronikáře Jana Coufala v obecní kronice: „Jest pro nás ctí, že P. Tadeáš Hýbl vyšel z Čermné a důkazem toho, že i z našich chaloupek a statků vycházeli do světa uvědomělí synové národa, kteří se ve Vídni svému národnímu a náboženskému poslání nezpronevěřili a celý svůj život obětavě věnovali službě lidu.“

Tadeáš Hýbl byl věrným průvodcem, důvěrným přítelem a horlivým spolupracovníkem sv. Klementa Maria Hofbauera - Dvořáka.

Světlo světa spatřil dne 26. října 1760 v chudé chalupě čp. 247 v dolní části Čermné (nyní čp. 217 v Dolní Čermné). Narodil se jako šesté dítě Václavu Hůblvi, který byl revírníkem na lichtenštejnských statcích. Jeho matka byla Kateřina, rozená Siserová z Horních Libchav. Záhy po narození byl pokřtěn ve farním kostele sv. Jiří a své křestní jméno dostal po apoštolovi Tadeášovi. Křtil jej zřejmě tehdejší farář P. Jan Nepomuk Schlezinger, původem z Lanškrouna. Do obecné školy chodil v Čermné. Na vyšší gymnaziální studia se vydal do Vídně.

Tadeáš byl velmi chudý student, drobné postavy. Ve Vídni zápasil takřka o holé přežití. Když měl nouzi nejvyšší upevnil na dveřích katedrály sv. Štěpána lístek s prosbou o nějaké zaměstnání, třeba i opisování. Tehdy si lístku všiml o deset let starší student Vyššího gymnázia Jan Dvořák - Hofbauer, rodák z Tasovic. Po otci byl Čech, po matce Němec. Ten v katedrále ministroval. Podle uvedené adresy na lístku Jan Tadeáše Húbly vyhledal a vyprosil mu u svých dobroditelek - šlechticů z Maulů, které měly Jana téměř jako syna, finanční podporu pro další studia. Tadeáš byl vděčný za finanční podporu, o čemž svědčila jeho píle a výborné studijní výsledky. Mladíci se spřátelili a stali se nerozlučnými druhy na celý život. Oba studovali ve Vídni dva roky filosofii. Pro liberální charakter přednášek však o prázdninách roku 1874 se odebrali do Říma. Jednoho večera se dohodli, že ráno půjdou do toho kostela, odkud zaslechnou první zvonění. O čtvrté hodině ranní zaslechl zcela blízko malý zvon z kláštera, který patřil kongregaci Nejsvětějšího Vykupitele - redemptoristů. Tento řád založil roku 1732 neapolský biskup Alfons Maria z Liguory. Klášter, do něhož vstoupil nejdříve Jan Dvořák a o něco později i Tadeáš Hýbl, nesl jméno sv. Juliána (dnes již neexistuje). Jan přijal řádové jméno Klement Maria. Uprostřed noviciátu, po složení slibů, že v kongregaci vytrvají až do smrti, odešli oba do Frosinone v Itálii studovat bohosloví. Na kněze byli vysvěceni současně pravděpodobně dne 29. března 1785 v Alatri (některé prameny uvádějí až rok 1876). Až do podzimu téhož roku zůstali oba novokněží ve Frosinone, aby dokončili noviciát a zakončili i svá studia. Poté je generální představený otec de Paola povolal do Říma, aby s nimi pohovořil o jejich budoucnosti. Přípravovali se na misijní činnost v jejich vlasti, v rakouskouherské monarchii.

Oba přátelé byli vzdělaní. Na příkaz představeného se měli odebrat koncem října 1786 do Vídně. Dříve než Hofbauer a Hýbl opustili Řím, byli přijati v soukromé audienci papežem Piem VI., který jim udělil své požehnání pro jejich práci v Rakousku. Ve Vídni zůstali pouze jeden rok, neboť politické poměry za „osvíceného“ Josefa II., který zrušil mnoho řádových domů, nebyla příznivá pro založení kláštera redemptoristů přímo v tomto městě. Navíc, hlavní těžiště apoštolské práce redemptoristů spočívalo v lidových misiích, které byly tehdy v monarchii zakázané.

Když došla do řádového domu v Římě žádost z Polska o vyslání misionářů, byli touto službou pověřeni P. Tadeáš Hýbl, a P. Klement Maria Hofbauer. Při cestě do Varšavy se zastavili u Klementovy sestry v Tasovicích, kde pobýli několik dnů. Hofbauer se zde setkal se svým bývalým pekařským tovaryšem Petrem Kunzmannem, se kterým před lety pracoval v klášteře Louka u Znojma. Kunzmann se přidal k nim. Všichni tři do svého nového působiště, do Varšavy, došli kolem Vánoc roku 1786. Za místo působení jim byl dán opuštěný kostel s klášteřem sv. Benona (patron Lužických Srbů), který dříve spravovali jezuité. Ten byl od roku 1774 opuštěný. Začínali zde oni tři redemptoristé se 3 toлары. Byli požádáni, aby převzali duchovní péči o německy mluvící obyvatele města. Otec Tadeáš byl jmenován rektorem kostela a kláštera. Zde otcové Hofbauer, Hýbl a řádový bratr Emanuel Kunzmann, který vstoupil do kongregace, kázali polsky, francouzsky a hlavně německy. Klášter nabýval na věhlasu. Hospodářská situace se zlepšila, proto se začali zabývat i sociální pomocí chudým. Založili školu pro zanedbané chlapce a pro zanedbané dívky. Sirotkům vybudovali sirotčinec, a tím jim dali domov. Pro bezdomovce založili útulek a vývařovnu polévek pro chudé. Poté založili učňovskou školu, gymnázium a ještě několik klášterů. V roce 1808 po požehnané práci u sv. Benona již působilo 17 otců redemptoristů, 10 studentů bohosloví a 9 bratří.

V roce 1795 ve zmatcích tzv. „třetího dělní Polska,“ správu Varšavy uzurpovali protestanti, se situace pro redemptoristy stává nejistou. Proto se rozhodl generální vikář pro severní země, Klement Maria Hofbauer, vyhledat vhodné prostředí pro působení kongregace. Odešel tedy do Švábska a Bavorska. Do české Prahy jej již provázal i P. Tadeáš Hýbl. V Praze zůstali 9 dnů. Zda Tadeáš Hýbl v této době navštívil i svou rodnou Čermnou a zde žijící příbuzné, není známo. Odtud se P. Tadeáš vrátil zpět do Varšavy a nadále řídil misijní činnost kláštera a všemožně se snažil podporovat úsilí svého přítele P. Klementa Maria.

P. Tadeáš Hýbl svým milým chováním, rozsáhlými vědomostmi a hlubokou zbožností si získal velkou vážnost a oblibu všech vrstev Varšavy. Pro svou horlivost měl ale také mnoho nepřátel. Měl velké nadání, byl lingvista a dokázal plynne mluvit sedmi jazyky, včetně několika jazyků slovanských. Jeho jednání bylo přívětivou protiváhou občas někdy prudce a rázně jednajícího P.

Klementa Maria Hofbauera. Obdivuhodná byla také jeho věrnost, s jakou podporoval zakladatelskou horlivost svého přítele Klementa, kterého doprovázel na jeho cestách. Podržel jej při různých nezdarech a životních krizích.

Jednou v noci v roce 1806 zastavil před klášteřem povoz. Dva muži poprosili P. Tadeáš Hübla, aby se odebral k nemocnému. Byla to léčka. P. Tadeáš se stal obětí přeřpadení nepřátel církve, kteří jej hrubým bitím vážně zranili. Odvezli jej do chatrče, kde na něho čekalo několik zámožných pánů, kteří od něho žádali slib, že nebude zpovídat jisté dámy a mást jim hlavy. To samozřejmě otec Tadeáš odmítl. Páni proto nařídili pochopům, aby z něho slib vymlátili. Když viděli, že nic nepořídili, nechali mu zavázat oči a odvezli ho ke klášteři sv. Benona a tam jej vyhodili z vozu. Z tohoto přeřpadení se dlouho vzpamatovával.

S podlomeným zdravím, avšak s horlivostí sobě vlastní, ošetřoval napoleónské vojáky, kteří zabrali klášter sv. Benona ve Varšavě pro vojenský špitál. Mnozí vojáci byli nakaženi tyfem. Otec Tadeáš Hübl, přesto, že byl oslabený, obětavě ošetřoval vojáky až se sám nakazil tyfem. Nákazu nepřežil. Zemřel v pověsti svatosti v náručí svého přítele Klementa Maria Hofbauera dne 4. července 1807 ve věku pouhých 47 let.

Nad smrtí oblíbeného otce Tadeáš truchlila celé Varšava. Těžce však jeho smrt nesl jeho věrný přítel Klement Maria Hofbauer. Svědčí o tom jeho dopis: „Jsem přesvědčen, že náš otec Hübl je už v nebi a s Kristem triumfuje. Ale přesto všechno nedovedu přemoci svou bolest, která mě tíží. Odevzdávám se do vůle Boží. Stále se zapřísahám, že chci jen to, co chce Bůh, a přece si musím doznat, že od jeho smrti jsem nezažil ani jednu šťastnou hodinu.“

P. Tadeáš Hübl byl pohřben za veliké účasti obyvatel v arcibiskupské hrobce katedrály ve Varšavě.

Zpracoval: V. Jansa

Prameny: Obecní kronika Čermné,
Fr. Blařák: Sv. Klement Maria Hofbauer,
E. Dudel: Klement Maria Hofbaer,
F. Kylar: Tadeáš Hübl (KN č. 2 z 8. 1. 1989)

KRUCIÁTA

Není to zaklení, není to křížová cesta a ani to nejsou novodobé křížové výpravy. Kruciáta je modlitební sdružení věřících za záchranu životů nenarozených dětí ohrožených umělým potratem. Tato laická iniciativa je podporována občanskými a náboženskými sdruženími. Koordinátorem je bývalý poslanec JUDr. Jiří Karas. Ze strany církve je akce zařtítěna olomouckým pomocným biskupem, otcem Josefem Hrdličkou.

Umělé potraty jsou „vlajkovou lodí“ současného zvráceného pojetí svobody a humanismu celé naší současné bezbožné společnosti. Výsledkem je zvrácený kult smrti, jak jej nazval zesnulý papež Jan Pavel II.

Jsem přesvědčen, že z V. přikázání Božího Desatera vyplývá povinnost každého křesťana, jakýmkoliv způsobem pomáhat ochraňovat lidské životy, zvláště ty, které jsou ohroženy zabitím umělým potratem. Lze to činit osobním hovorem na obranu života, svým jasným postojem v této otázce, šířením osvěty pro život (propagační materiály lze zdarma získat na adrese **Hnutí pro život (HPŽ) ČR, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5**), modlitbou na tento úmysl, osobní obětí, finanční podporou na **účet HPŽ č. 159 205 438/0300, VS 1453**.

Cíle Kruciáty:

- Přimět lidi přemýšlet o existenci dobra a zla, aby začali používat rozum a navrátili se k Bohu.
- Probudit svědomí společnosti, probudit svědomí lékařů, kteří provádějí potraty a svědomí matek, které se rozhodují pro zabití počatého dítěte potratem.
- Obnovit úctu k životu od početí po přirozenou smrt, obnovit důstojnost každého člověka a probudit vědomí odpovědnosti za život **každého** počatého dítěte.
- Uznání práva na život každého dítěte od okamžiku početí a na jeho plnou právní ochranu.
- Změnit zákon o umělých potratech.

K modlitební podpoře Kruciáty jsou zvaní všichni věřící křesťané všech vyznání, podle svých možností. Ti, kteří se chtějí plně připojit k této iniciativě mohou tak učinit prostřednictvím formuláře na adrese <http://kruciata.cz> a nebo zasláním písemného slibu na adresu: **Kruciáta, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5**.

Účastníci Kruciáty se po dobu 1 roku zavazují ke každodenní, předem zvolené modlitbě na úmysl obnovení kultury života, katolíci k účasti na mši sv. s přijetím sv. přijímání jednou za měsíc ve všední den. Nemocní, kteří se nemohou mše sv. zúčastnit, mohou obětovat na tento úmysl den svého utrpení.

Účastníkům - katolíkům - je jako vhodná denní modlitba po dobu 1 roku doporučován 1 desátek růžence, tj. modlitba Otče náš, 10× Zdravas Maria a Sláva Otci. Lze si však zvolit i kteroukoliv jinou modlitbu. Pokud někdo má již modlitební závazek, není nutné se modlit „navíc“, ale stačí přidat úmysl Kruciáty. Nekatolíci si mohou zvolit modlitbu, která je jim bližší.

Všem přihlášeným účastníkům bude zaslán růženec vyrobený trpícími křesťany v Betlémě - Palestině a zakoupené dominikány. Místní křesťané tam velmi trpí. Nepatří totiž ani k muslimům, ani k židům a tak jsou v tamnějším konfliktu bití z obou stran. Toto je jedna z mála možností, jak si mohou něco přivydělat, aby nemuseli utíkat se svými rodinami ze země. Růžence byly pro účel Kruciáty osobně požehnány při osobní audienci kardinálem Alfonsem Lopézem Trujillem, předsedou Papežské rady pro rodinu, v Římě dne 9. března 2007

Z Oběžníku HPŽ, květen 2007 zpracoval js.

ŘÍM - MĚSTO, NA KTERÉ SE NEDÁ ZAPOMENOUT

„Blížíš se k věčnému městu. Vzpomínky tisíceré srší ti lebkou, dějiny třítisícileté, nesmírně bohaté, neskonale různé, velké i krvavé zabuší ti srdcem, před vnitřním zrakem tvým míhá se jmen slavných, nesmrtelných jako hvězd na nebi, v tom spatří oko vysoko ve vzduchu k nebi se nesoucí, mohutný pantheon – jsi v Římě, ten pantheon je baň svatého Petra, uvítalo tě dílo Michelangelovo“. (*Jan Neruda, Studie krátké a kratší*).

Řím patří k několika málo městům na světě, které jsou nepřetržitě osídleny několik tisíc let. Za krásu a výjimečnost „věčného města“ nevděčíme současnosti, základy jeho slávy a velkoleposti založil především starověký antický Řím. Křesťanství a papežský stát z něho pak vytvořily místo, jehož kulturní dědictví nám bere dech. S díly tolika slavných architektů a umělců z doby gotiky, renesance a baroka se nikde jinde nesetkáme.

Metropole, zejména centrum města, je fantastickou přehlídkou římské historie, vedle antiky tu stojí nádherné středověké a renesanční stavby. Přesto, že křesťané byli císařským Římem pronásledováni, mučení a zabíjeni, katolická církev nezničila architektonické skvosty doby minulé, toliko přeměnila některé staré antické římské pohanské chrámy na křesťanské stavby.

Takovou památkou je například **Pantheon**, který byl prvním pohanským chrámem v Římě přestavěným na křesťanský kostel (Santa Maria ad Martyres). Jako jedna z nejcennějších antických památek (dokončena byla císařem Hadrianem v r. 125 n.l.) se tak zachovala v nejuplněnější podobě. Do Pantheonu se vchází sloupovým portikem, každý sloup je 12 metrů vysoký, má v průměru 1,5 m a váží 60 tun, ve třech řadách je jich 16. Byly vytesány ze žuly pocházející z východoegyptských hor a dopraveny do Říma. Starými masivními bronzovými dveřmi se vchází do monumentální rotundy mající tvar dokonalé polokoule o stejné výšce jako je její průměr – 43,3 m. Zdi budovy jsou silné 6,1 m a podpírají obrovskou kupoli s kulatým otvorem na vrcholu – tzv. oculum o průměru 8,8 m. Kupole je mistrovským architektonickým dílem a stala se prototypem podobných staveb na celém světě. Podle legendy při slavnosti zasvěcení kostela opouštěly ďáblův chrám právě otvorem v kupoli. I interiér je úžasný, jeho výzdoba se vytvářela přes 400 let. Pohřbeni jsou tu dva italské králové, královna a řada italských umělců. Je tu hrobka malíře Raffaela, zemřel v roce 1520 a pro Itálii představuje jejich uměleckou „modlu“.

Křesťanský Řím, to jsou především chrámy. Navštívit všechny je nad lidské síly, je to škoda, protože každý je jiný a jako umělecká památka neopakovatelný.

Mezi tzv. 7 poutních kostelů v Římě patří: 4 patriarchální baziliky – sv. Petr, sv. Pavel za hradbami, Lateránská bazilika a Santa Maria Maggiore, dále San Lorenzo fuori le Mura, Santa Croce a San Sebastiano na Via Appia.

Nedaleko Pantheonu stojí jeden z mála dokonalých gotických kostelů – **Santa Maria sopra Minerva**. Stavba pochází ze 13. století, kdy vznikla jako náboženské centrum dominikánského řádu. Většina římských vlivných rodin tu měla svoji kapli, proto i výzdoba tomu odpovídá, setkáme se tu s díly nejslavnějších umělců. Nalevo od hlavního oltáře stojí Michelangova socha „Kristus nesoucí kříž“. Jsou tu pohřbeni 4 papežové, toskánský malíř Fra Angelico a sv. Kateřina Sienská (jedna ze dvou hlavních patronů Itálie, druhým je František z Assisi).

K nejúchvatnějším kostelům patří také **chrám sv. Klementa**. Původní stavba spadá do 4. stol., byla zasvěcena sv. Klementovi, který byl čtvrtým papežem. Císařem Trajánem byl poslán do vyhnanství na Krym, kde obracel až do své mučednické smrti pohany na křesťanskou víru. S kotvou na krku byl vhozen do moře.

Za prohlédnutí určitě stojí **Bazilika san Giovanni in Laterano**. Původní stavba vznikla ve 4. stol., byla založena jako biskupský chrám po uznání křesťanství za státní náboženství Konstantinem Velikým. Současný vzhled získala tato papežova katedrála až v 17. století a patří dodnes k nejvyšším ze všech katolických kostelů. Fasádu korunuje 15 obrovských 7 metrů vysokých soch. Uprostřed jsou 3 sochy - Ježíše, sv. Jana Křtitele a sv. Jana Evangelisty, po stranách stojí sochy 6 učitelů církve. Do kostela vede z portorika 5 dveří, centrální bronzové pocházejí z budovy Senátu na římském fóru, úplně vpravo je tzv. Svatá brána, která se podobně jako u sv. Petra otevírá pouze ve Svatý rok, obvykle jednou za 25 let. Do roku 1870 zde byli korunováni papežové. O velkolepost baziliky se postaral Francesco Borromini (vedle Berniniho největší umělec italského baroka), kterého papež Inocenc X. požádal, aby v rámci přípravy na Svatý rok 1650 provedl celkovou renovaci. Pod nádherným gotickým baldachýnem s freskami jsou ve stříbrných schránkách uloženy hlavy sv. Petra a sv. Pavla. Chrám stojí na stejnojmenném Lateránském náměstí, kde se nachází i Lateránský palác, v němž bydleli papežové do roku 1308. Nedaleko baziliky stojí soukromá papežská kaple **Sancta Sanctorum**. Nad oltářem je obraz „Vykupitele“, který údajně nenamalovala lidská ruka (acheiropoieton). Rovněž sem byly přeneseny **Svaté schody** (Scala Santa) – 28 mramorových schodů obložených dřevem pochází z jeruzalémského paláce Pontia Piláta a vystupoval po nich Ježíš.

Kousek odtud stojí bazilika **Santa Croce in Gerusalemme**. Byla postavena jako schrána pro vzácné svaté relikvie, které přivezla sv. Helena (matka císaře Konstantina) ze Svaté země. Zachovala se tu nádherná stará dlažba vytvořená technikou *cosmati* (intarzie z drobných kaménků barevných mramorů).

Další ze slavných kostelů – **Santa Maria Maggiore** – dal postavit papež Liberius v roce 352. Měl sen, Panna Maria mu nařídila, aby ji postavil kostel na zasněženém místě, což je v Římě takřka nemožné. Tehdy ale 5. srpna na pahorku Esquilin sněžilo a tak sem byla umístěna jedna ze 4 velkých římských bazilik. V hlavní lodi je 36 nádherných mozaik z 5. stol. znázorňující výjevy ze Starého a Nového zákona (brýle tu nestačí, mozaiky jsou umístěny vysoko a je obtížné si je prohlédnout, je dobré mít s sebou dalekohled). Nádherný kazetový strop byl potažen zlatem z Nového světa, které bylo darem španělského královského páru Ferdinanda a Izabely. Pod hlavním oltářem se nachází stříbrozlatá schrána, ve které jsou uloženy části Ježíšovy kolébky. Papež Sixtus V. tu nechal postavit kapli, kde je pohřben (také se jmenuje Sixtínská). Blízko vchodu do kaple je v podlaze mramorová deska označující místo posledního odpočinku geniálního barokního sochaře a architekta Gian Lorenza Berniniho. Je zajímavé, že umělec, jehož nádherná díla zdobí Řím takřka na každém kroku, je uložen podle jeho přání v prosté hrobce bez nápisu. Chránová zvonice ze 14. století je nejvyšší v Římě.

3

K těm nejnádhernějším rovněž patří chrám **Santa Maria della Vittoria** postavený v letech 1608 – 1620, původně zasvěcený sv. Pavlovi. V roce 1622 byl na památku vítězství v bělohorské bitvě v Praze přejmenován na kostel Panny Marie Vítězné. Obraz Madony uprostřed slunečních paprsků nad hlavním oltářem je kopií obrazu nalezeného na místě bitvy, jemuž bylo vítězství připisováno. Hlavní

4

pamětihodností kostela je kaple rodiny Cornarů se známou sochou „Vidění sv. Terezie“, které navrhl a vytvořil Bernini.

Obdivovatelé Berniniho by si neměli nechat ujít jezuitský kostel **Sant'Andrea al Quirinale**, který je považován za jeho vrcholné církevní dílo. Mateřským kostelem Jezuitského řádu je **Il Gesù** na stejnojmenném náměstí. Byl postaven ve tvaru latinského kříže a výzdoba je velmi bohatá. Jedna z kaplí vpravo je zasvěcena Františkovi Xaverskému (v relikviáři je uložena světcova paže), kaple vlevo sv. Ignácovi z Loyoly, který je tu také pohřben.

Nedá se také zapomenout na prohlídku chrámu **Santa Maria del Popolo**. V kapli Cerasi nalevo od hlavního oltáře visí známé Caravaggiovy obrazy „Obrácení svatého Pavla“ a „Ukřižování svatého Petra“. Výzdobu kopule navrhl Raffael, jeho dílem je tu také známá kaple Chigiů. Dvě sochy v kapli – Habakuk a Daniel a lev jsou od Berniniho, který tu rovněž vytvořil nádhernou mramorovou podlahu a visící lampu s cheruby.

Kdo obdivuje Caravaggiovu tvorbu, měl by navštívit **San Luigi dei Francesi**. Kostel je zasvěcen francouzskému králi Ludvíku IX., který byl svatořečen. V kapli Contarrelli se nacházejí 3 obrazy od tohoto geniálního malíře, všechny zobrazují scény ze života sv. Matouše a jsou obdivovány pro jejich kompozici, dramatičnost, šerosvit a realismus.

Kostel **Sant'Agostino** Vás uvítá širokým schodištěm a nádhernou renesanční fasádou. Hlavní oltář je ze 17. stol. a byl přestavěn podle návrhu Berniniho. Nelze přehlédnout velkolepou fresku proroka Izaiáše od Raffaela, naproti je krásné sousoší sv. Anny a Panny Marie s dítětem od Sansovina (další jeho socha Madonny se nachází vpravo od hlavního portálu). V první kapli vlevo je nádherný obraz Caravaggiův „Madona dei Pellegrini“.

V roce 1561 požádal papež Pius IV. tehdy již osmdesátiletého Michelangela o přestavbu části obrovských Diokleciánových lázní (otevřeny v roce 306 n.l. pro 3 000 hostů, jejich vnější konstrukce se zachovala dodnes) na kostel **Santa Maria degli Angeli**. V 18. stol. byl kostel přestavěn, čímž se z Michelangelovy hlavní lodi stala nezvykle velká příčná loď. Velká křížová chodba je rovněž připisována tomuto slavnému umělci. Další část lázní byla přebudována v roce 1889 na Národní muzeum města Říma. Dnes zde sídlí Epigrafické muzeum se sbírkou 10 000 nápisů a náhrobních kamenů, které spolu s mozaikami a freskami ilustrují denní život v antickém Římě.

To jsou jen některé z významných římských chrámů. Nakonec jsem si nechala dva, které nelze při prohlídce Říma obejít. **Sv. Petr v řetězech** (San Pietro in Vincoli) se

6

nachází nedaleko Kolosea. Uvidíme tu jednu z nejslavnějších soch Michelangelových – Mojžíš navracející se z hory Sinai s deskami Božího zákona. Mračí se, viditelně rozezlen modloslužebnictvím svých druhů, kteří se klaněli zlatému teleti.

Slavná socha je součástí nedokončené hrobky papeže Julia II. Kostel nechala postavit císařovna Eudoxia pro vzácnou relikvii – 2 řetězy, kterými byl spoután sv. Petr během svých uvěznění v Jeruzalémě a Římě. Když je po jeho smrti položili vedle sebe, zázračně se spojily.

Druhým je bazilika **Sv. Pavla za hradbami** (San Paolo fuori le Mura). Kostel byl původně jednoduchou svatyní postavenou nad hrobem sv. Pavla,

5

který byl s'at (jako římský občan nemohl být ukřižován). Císař Konstantin zde nad jeho hrobem nechal postavit malou baziliku, která byla postupně přebudována a stala se až do doby, než byla postavena bazilika sv. Petra, největším a nejkrásnějším chrámem v Římě. Bohužel roku 1823 vyhořela, ale byla velkolepě obnovena. Je obrovská, tři lodě chrámu dělí 80 velkých sloupů. Mozaiková výzdoba na části chrámu ze 13. stol. je připisována Pietru Cavallinimu, gotický baldachýn nad hrobem sv. Pavla vytvořil v roce 1285 A. di Cambio. Vzácností je tu také velikonoční svícen ze 13. století, vysoký 5,5 m, ozdobený už zmíněnou technikou cosmati. Mistři Cosmati vyzdobili také křížovou chodbu, která je považována za nejkrásnější v Římě. Baziliku není těžké najít, je u stejnojmenné stanice římského metra.

Nedílnou součástí historie křesťanského Říma jsou jeho katakomby, kam jsem se bohužel pro nedostatek času nedostala. Katakomby se za pronásledování křesťanů staly místem jejich setkávání, bohoslužeb a posledního odpočinku. Znamé jsou **Kalixtovy katakomby** (sv. Kalixt, jáhen a později rovněž papež byl v roce 222 za císaře Alexandra Severa umučen), byli tu pohřbeni první papežové církve. Za nejdůležitější část katakomb je pokládána **Papežská krypta** a **krypta sv. Cecílie**. Znamé jsou rovněž **katakomy Dimitilovy**, jejíž součástí je podzemní bazilika postavená papežem Damasem ke cti mučedníků a **katakomy sv. Šebestiána**, které ukrývaly v době pronásledování relikvie z původních hrobů sv. Petra a sv. Pavla.

Naštěstí jsme se nesetkali při plánovaných prohlídkách se žádným zavřeným kostelem, nával turistů není překážkou konání bohoslužeb. V chrámech se ve většině případů, včetně baziliky sv. Petra, neplatí vstupné. Jedinou podmínkou je slušné oblečení – kalhoty a sukně pod kolena, zahalená ramena a pokud možno šaty bez výstřihu. Nedodržení znamená, že vás nemusí do chrámu pustit, tak jak se to stalo

naší sousedce z autobusu, vykázali ji slušně z Pantheonu. Když si uvědomíme, že tato místa jsou posvátná, hodná obdivu a úcty, je naší povinností a slušností také tak k nim přistupovat. Škoda, že v tomto nejsme důslednější i u nás.

Architekturu Říma dotváří známé a turisty vyhledávané fontány, obelisky, náměstí, vily a parky.

Tritone a **Včelí fontána** na Piazza Barberini. Za nejkrásnější je pokládána bronzová **Želví fontána** (Fontana delle Tartarughe) na Piazza Mattei z roku 1581.

V Římě se nemusíte bát žízně, všude jsou malé fontánky, kde si můžete zdarma načerpat opravdu dobrou nezávadnou vodu, my jsme jim říkali „pítka“. Minerálky, ať v obchodech nebo restauracích, nejsou nejlevnější. To už je lepší si koupit rovnou víno, je kvalitní a cenově přijatelné.

Obelisky se staly nedílnou součástí Říma i když jsou egyptského původu (pro faraóny znamenaly symbol nesmrtnosti). Je jich tu více, nežli kdekoli na světě (13). Pro římské vojevůdce to byly nejvzácnější trofeje a proto nechali tyto kamenné obry přepravit do Říma, kde se staly ozdobou antických chrámů, cirků a mauzoleí. Po pádu císařského Říma ležely celá staletí zapomenuty pod troskami. V období renesance byly vykopány a na popud papežů vztyčeny na nejdůležitějších místech města.

Pokud hledáte pamětihodnosti Říma, většina se jich nachází na slavných náměstích. Každé má svoji historii a jejich zřízení byla vždy věnována velká pozornost. Mnohé z nich navrhovali slavní umělci.

Piazza del Quirinale se rozkládá na nejvyšším ze sedmi pověstných římských pahorků (je jich ve skutečnosti více). Císař Konstantin tu nechal zbudovat císařské lázně, z nichž pocházejí obrovské sochy polobohů Kastora a Polluxe zdobící náměstí, fontána a obelisk (původně součást mauzolea císaře Augusta) sem byly instalovány později. Ve 2. polovině 16. stol. tu papež Řehoř XIII. nechal postavit svoji letní rezidenci, Klement XII. začátkem 18. stol. papežský soud (dnes je tu italský Ústavní soud). Po sjednocení Itálie v roce 1870 se savojské králové přestěhovali na Quirinal, od roku 1947 tu má svoji rezidenci italský prezident.

Piazza del Popolo je dalším místem, které stojí za to vidět. Náměstí získalo jméno po známém kostele (zmíněný Santa Maria del Popolo), ale už za starověkého Říma bylo jedním z hlavních vstupů do města. Mimo 2 dalších chrámů je tu slavná brána Porta del Popolo. V roce 1655 objednal papež Alexander VII. od Berniniho novou výzdobu vnitřní fasády brány, aby uctil příjezd královny Kristýny Švédské, která konvertovala ke katolické víře.

Dominantou náměstí **Piazza Venezia** je sice památník krále Viktora Emanuela II. s hrobem neznámého vojína (dokončený v roce 1911 a podle mnohých italských architektů pokládán za ostudnou stavbu), ale za povšimnutí stojí především **Palazzo**

Venezia, první významný renesanční palác v Římě, který nechal postavit benátský kardinál Pietro Barbo (pozdější papež Pavel II.). Během své dlouhé historie sloužil jako papežská rezidence, velvyslanecké rezidence, v době fašistické vlády tu sídlil Mussolini, dnes je tu muzeum s velkou sbírkou uměleckých děl.

Jedním z nejkrásnějších náměstí na světě je barokní **Piazza Navona**. Nachází se na místě původního antického římského stadionu. Svého významu a rozkvetu nabylo místo zejména v 17. stol., kdy papež Inocenc X. z rodu Pamphili si vybral toto náměstí za své rodinné sídlo. Soupeřili tu 2 největší umělci té doby – Borromini, který pracoval na paláci **Pamphili** a kostele **Sant' Agnese in Agone** (zasvěceném sv. Anežce, která na tomto místě byla za trest svlečena do naha, protože jako křesťanka odmítla si vzít římského úředníka, později v roce 304 byla za Diokleciánova pronásledování křesťanů popravena) a Bernini podílející se na stavbě slavné **Říční fontány a Maurské fontány**.

Za nejkrásnější renesanční stavbu v Itálii je považován palác **Farnese**, stojící na stejnojmenném náměstí. Kostel **Santa Brigida** vlevo od paláce je švédským národním kostelem.

Pahorek Campidoglio neboli **Kapitol** nesmí vynechat žádný návštěvník. Je odtud nádherný pohled na antické **Forum Romanum** a na **Piazza del Campidoglio**. Jeho výstavbu inicioval papež Pavel III. a svěřil ji významným umělcům té doby. **Palazzo Nuovo** je postavený podle Michelangelova návrhu, který rovněž vytvořil fasádu **Palazzo dei Conservatori**, schodiště a podstavec pro bronzovou jezdeckou sochu Marca Aurelia.

Místem nákupů a módy je **Piazza di Spagna**. Jsou tu zastoupeny všechny značkové módní salony, ve výlohách se můžete pokochat nejnovějšími modely ze světa módy. Ceny ve většině případů nejsou uvedeny, určitě nejsou

nízké. K náměstí patří také světoznámé Španělské schody, kde se odehrávají prestižní módní přehlídky. Na jaře jsou nejkrásnější, protože je zdobí nespočetné množství rozkvetlých azalek.

Pokud ještě budete mít čas na Řím, stojí za to zajít rovněž do muzeí.

Příště, se tam chci vrátit, a na toto nádherné město se daleko důkladněji připravím. Měli jsme fantastickou, sečtělou, inteligentní průvodkyni, ale to nestačí. Nesmí svoji profesi provozovat v Itálii, hlídají si to a jsou za to pokuty. Vždy před návštěvou nějaké pamětihodnosti nás sice podrobně seznámila se vším, co bychom měli vidět, ale dál s námi šla jenom jako turistka. Mnohé jsme zapomněli a tím také o část poznání přišli. Když si zaplatíme – ne levný poznávací zájezd – je chybou šetřit na mapách a informačních publikacích, které bychom měli už důkladně prostudovat doma. Se zájezdem se nedá stihnout vše, proto je dobré si vytipovat věci, které chceme vidět a kterým dáme přednost. Itálie a Řím jsou plné turistů a ve frontách také ztratíme spoustu času.

anglický básník 19. stol. Shelley prohlásil, že Řím převyšuje vše, co během svých cest spatřil. S tím se dá jen souhlasit.

1 - Pantheon, 2 - Bazilika san Giovanni in Laterano, 3 - Santa Maria Maggiore, 4 - Santa Maria della Vittoria, 5 - Sv. Petr v řetězech, 6 - bazilika Sv. Pavla za hradbami, 7 - Kalixtovy katakomby, 8 - Fontána di Trevi, 9 - Kapitol, 10 - Forum Romanum, 11 - Andělský hrad

Rovněž, pokud nemá člověk eura na rozhazování, musí počítat s tím, že si nesmíte k jídlu, ke kávě, ke zmrzlině nebo pití nikde sednout, okamžitě vám stoupnou ceny několikanásobně. Poslední den jsme si chtěli užít a sedli jsme si do kavárny. Běžně stojí normální káva „nastojáčku“ 1,5 eura, tady nás požitek si ji vychutnat vsedě přišel třikrát tolik.

Další nepříjemnou stránkou Říma je metro. Autobusy do města nesmí, takže se mu nedá uniknout. Je špinavé, přečpané a krade se tam. Všichni jsme vzpomínali na to naše pražské, to je proti římskému přímo pohádka. Ale na tyto nepříjemnosti okamžitě zapomenete, jakmile z něho vystoupíte.

Lukiános, řecký spisovatel z 2. století př.n.l. napsal o Římu, že je to „kousek ráje“, toskánský učenec z 15. stol. Braciolini uvedl, že „je nejkrásnější a nejvelkolepější z měst, která kdy byla či budou“ a známý

B.H.

(Podklady z publikace „Řím“ z nakladatelství National Geographic)

DROGY

Hovořili jsme o tom, že satanismus - čili uctívání satana - měl a má v dějinách lidstva nespočet forem. Satana uctíme, když přijmeme jeho nabídku a vybereme si jeho alternativu, která je vždy alternativou nahrazující cestu, na kterou zve člověka Bůh. Tím Boha opouštíme, neboť nelze sloužit dvěma pánům a sedět na dvou židlích. Kromě zjevných forem satanismu, které se projevují různými magickými rituály, znaky a symboly, jakož i zjevným uctíváním zla a službou nečistým duchovním silám, existuje ještě satanismus skrytý, jenž se děje prostě tím, že nekráčíme po cestách Páně, neplníme Boží přikázání (nemilujeme Boha a bližního, nekonáme to, co Bůh po nás žádá, a konáme naopak to, co Bůh zakazuje) a přijímáme d'áblovy alternativy. Někdy to může jít tak daleko, že těm, kteří trpí nedokonalostí a zkažeností tohoto d'áblem pokaženého světa, nabízí satan i náhražku za dokonalý blažený svět Božího Království. Jako všechny náhražky, je i tato nedokonalá, prázdná, jalová a plytká, a navíc i zákázná pro člověka. A taďy se již dotýkáme problému drog.

Podivuhodný svět, do kterého nás drogy uvádějí, není možno nazvat ani pouhým odleskem Božího Království, ani jeho stínem, je to spíše jeho karikatura. -- Oproti věčně blaženosti se zde nabízí krátká podivuhodná blaženost, která jakoby nebyla z tohoto světa, ale klamnost této blaženosti se projevuje v tom, že narozdíl od věčného blaha rychle pomíjí a je dříve či později stále častěji střídána a vykupována utrpením, aby nakonec skončila smrtí a utrpením věčným. -- Zatímco Boží Království rozvíjí člověka do netušeného vnitřního bohatství a krásy, tak drogová alternativa člověka demoluje, rozleptává intelekt (viz pozn. 1), likviduje citovou hloubku, opravdovost a odpovědnost (viz pozn. 2), vede k rychlému tělesnému chátrání a popírá veškerou lidskou krásu. Zatímco Boží Království přináší člověku naprostou svobodu, pak drogy spoutávají člověka do otroctví závislosti, a nakonec mohou zredukovat jeho život na shánění se po nové dávce a následném snění. A nyní se dostáváme k nejdůležitějšímu rozdílu těchto dvou alternativ: zatímco Boží Království je realitou, skutečností, je opravdové, dobré a neotřesitelné a nepomíjivé, tak drogy nás uvádějí do světa, který je klamný, neskutečný, je to démony utkaný ilusorní svět, ve kterém jsme od začátku až do konce klamáni, vše se může proměnit na cokoliv, nejsou zde žádná pravidla a žádný řád, a tento běsovský svět je přes svou dráždivou přitažlivost a ilusorní krásu ve svých základech nemilosrdný a zlý. Nic zde není pravdivé, skutečné a dobré.

V praxi se v našich životech setkáváme s pokušeními, se kterými když se utkáme a po nějakém zápase se nám přece stane, že podlehneme, máme ještě dobré možnosti se rychle vzpamatovat a ze svého pádu opět povstat. Jsou ovšem i taková pokušení, u kterých jsou následky podlehnutí závažnější než jinde. V takových případech skutečně vážných prohřešení se totiž lidské srdce rychle otevírá démonům, kteří je ochromují a činí lítost a pokání nemožným, což má za následek umrtvení duše. Sem patří hříchy nevěry: duchovní i tělesné. Tělesná nevěra je spojena s nepoctivou či zakázanou sexuální aktivitou a není třeba o tom zde více hovořit. Duchovní nevěra (myslí se zpronevěření se Kristu) je spojena se zapřením Krista před lidmi, a to buď výslovně, anebo tím, že učiníme něco, co je pro křesťana vyloučeno. Dále je nevěrností Kristu duchovní smilstvo s démony: sem patří magie, okultismus, horoskopy, psychotronika atd. A patří sem i to, o čem pojednává tento článek - přijmutí alternativní nabídky od d'ábla. A k takovým alternativám patří i drogy a alkohol. Nerozlišujeme tzv. "tvrdé" a "měkké" drogy, neboť duchovní podstata všech drog je tatáž - je to únik do alternativního d'áblova světa, je to přijímání potěšení a blaženosti z jiného zdroje, než je Bůh, a jako takové je toto počínání smrtonosné.

Drogy patří spolu s tělesným i duchovním smilstvem k hříchům, které když okusíme, jen těžce hledáme cestu zpět. A i když ji najdeme, bývá pak velká část života spojena s námahou a bolestným úsilím, abychom se navrátili tam, odkud jsme padli. Proto je tak důležité v těchto zásadních věcech nikdy svůj duchovní zápas neprohrát a s klidem nechat určité oblasti lidského života - určité alternativy - stranou, aniž bychom je kdy okusili. Alternativa hříchu - to je sladký pohár, na jehož dně je skryt hořký jed.

P.S.

Malé vysvětlení. Když v tomto článku užíváme pojem "satanismus", nemáme na mysli satanismus jen ve významu konkrétní organizace či ve smyslu konkrétního učení, nýbrž používáme tento pojem ve smyslu širším, podle křesťanského chápání této problematiky: "Kdo neslouží Bohu, slouží d'áblu" či "není možno sloužit dvěma pánům."

Jistě, ne všichni satanisté (v užším slova smyslu - tj. příslušníků satanistické organizace nebo přívrženců konkrétního satanistického učení) jsou konzumenty drog. Netvrdíme též, že satanistické učení snad vzniklo požíváním drog. Nebo že satanismus musí být nutně vždy spojen s drogami. V tomto článku jde o představení křesťanského pohledu na drogovou problematiku, v němž chápeme užívání drog jako jednu z forem služby d'áblu.

Poznámky k textu:

1) Jako ilustraci ztráty intelektuálních schopností je možno uvést výpadky paměti nebo charakteristickou pomalou a těžkopádnou mluvu lidí, kteří nějakou dobu užívají drogy (podle typického způsobu jejich mluvy lze s trochou zkušenosti tyto lidi okamžitě rozpoznat, i když jsou zrovna "čistí"). Člověk sám si samozřejmě ztrátu vlastních intelektuálních schopností neuvědomuje.

2) Narkomani si většinou nepřipouštějí citový úpadek. Vzhledem k subtilnosti této oblasti se lze většinou opřít jen o výpovědi lidí, kterým se z vlivu drog podařilo vymanit. (V úvahu také možno vzít, jaká je pevnost citových vazeb a hloubka odpovědnosti za blízké, když se narkoman dostane do situace, kdy musí volit mezi drogou a svými blízkými.)

Staženo z internetových stránek Křesťanského pravoslavní východního - znamení doby - www.orthodoxia.cz

AHOJ DĚTI!

Setkáváme se dnes naposledy v tomto školním roce, protože začínají letní prázdniny. Je jasné, že už jste se na tyto chvíle dlouho těšili. Učebnice a sešity teď budou klidně odpočívat a vy vlastně také. A k tomu vám Otazníček připravil obrázek. Nebudeme moc povídat, ale spíše si zahrajeme na detektivy. Pár slov na vysvětlenou ale potřeba bude.

V pátek jsme slavili svátek svatého Petra a Pavla. Co o nich víme? Víme, že Petr byl rybář, byl velice horlivý a když se stal Ježíšovým učedníkem, ač tomu ani sám nechtěl věřit, dokázal v situaci strachu a obav o život třikrát zapřít Pána Ježíše. Ale přesto mu

Pán svěruje klíče od království nebeského a ustanovuje ho hlavou církve. A Svatý Pavel? Co víme o něm? Určitě to, že jeho jméno, stejně jako u Petra (dříve Šimon), bylo původně jiné – Saul (Šavel). Tento mladík neúprosně pronásledoval křesťany a byl také u kamenování svatého Štěpána. Po setkání s Ježíšem, při krátkodobém oslepnutí a opětném prohlédnutí Saul prodělal úplné obrácení. Stal se z něho snad vůbec nejvýznamnější hlasatel a šířitel Božího slova, Nebál se a veden Duchem svatým se vydával na nebezpečné plavby, aby se radostná zvěst šířila do světa.

Tak tolik jen v krátkosti to nejdůležitější k našim významným světcům. Pro svatého Petra je symbolický klíč, pro sv. Pavla by mohla být shodným symbolem loďka. Dnešní velký obrázek tyto symboly ukrývá. Pokuste se je všechny najít a pak obrázek vybarvěte.

(Otazníček)

Pro starší:

Ze života svatého Petra a Pavla by pro nás mohla být stěžejní a důležitá jedna myšlenka. Pán má i přes naše nedostatky a poklesky s každým z nás jedinečný plán a zve nás na cestu. I pro nás je tu něco na prázdninové chvíle volna. Je to sudoku, trochu speciální, protože místo čísel 1-9 jsou tam písmena P-R-Á-Z-D-Ň-I-N-Y. V každém z devíti čtverců musíte doplnit písmena tak, aby se z toho dalo poskládat

R				P		Y
	Á					
	I	Z	R		N	Ň
Á		I	R	P		
	P		D		Ň	
	Ň	P		Y		I
	Z	R		N	Ň	I
					Y	
D		R				P

slovo prázdniny. Aby se odlišila 2 písmena N, která toto slovo obsahuje, jedno je označeno tak, jak ho vyslovujeme, tedy Ň. Takže přejí hodně zduar a super prázdniny.

(EJ)

Řešení z minulého poutníka:

Z čísel vám měla vzniknout holubice na pozadí kříže, jako symbol Ducha svatého.
Skrýtá slova v souvětích: 1. letnic, 2. vítr, 3. jazyky, 4. ohně, 5. duchem, 6. svatým, 7. hukot.

JEDNA ZPRÁVIČKA ZE SOBOTY 16. ČERVNA 2007

Dnes se ve Verměřovicích konal již 11. ročník hudebního festivalu „Setkání s písní“, který jsem si kdysi po svém příchodu do Dolní Čermné vymyslel. Odpolední program začal v 15.00 h. vystoupením dětského souboru „Zvoneček“ z Pardubic. Jednalo se o předškolní děti, které tancovaly a zpívaly jednoduché písničky. Osobně mne oslovili dospělí, kteří se dětem věnovali a s nimi také účinkovali. Potom již následovalo vystoupení čermenských dětí pod vedením paní Anny Motlové. Děti rozhodně nezklamaly. Nebylo jim sice vždycky rozumět, ale jejich snaha a nadšení mne dost potěšily.

Večerní program začal po 18.00 h. vystoupením čermenské mládežnické skupiny „Farmcompany DC“ ve složení: klávesy – Petr Formánek, bicí – Jirka Majvald, basa – Petr Macan, kytara a zpěv – Magda Motlová, flétna a zpěv – Terka Vondrová, zpěv – Anna Motlová, Tereška, Magda, Maruška a Bára Pecháčkovy. Osobně jsem byl příjemně překvapen sestavou písni. Nešlo jen o známé rytmické písně z kostela, ale o zajímavé skladby. Nevím, jak skupina dlouho cvičila, ale rozhodně se celkově předvedla v dobrém světle. Vedle Magdy Motlové, která bezesporu oplývá hudebním talentem, vynikala hlasovým fondem Tereška Pecháčková a rozhodně upoutala moji pozornost také Jirka Majvald na bicí. Je vidět, že má v hudbě před sebou budoucnost. Následovala přestávka a já spěchal na večerní bohoslužbu do verměřovického kostela. Večerní program jsem bohužel již nemohl sledovat, ale nepochybuji, že byl, jak by řekli naši mladí: „Super!!!“

Určitě je spravedlivé poděkovat všem organizátorům letošního ročníku „Setkání s písní“. Bylo jich tradičně mnoho. Hluboce se před nimi skláním. Nemám šanci je všechny vyjmenovat. Ale za všechny alespoň uvedu Honzu Majvalda – neoficiálního „šéfa“ festivalu. Má bezesporu největší zásluhu na pořádání festivalu. Domlouval účast jednotlivých skupin, řídil přípravné akce, osobně sháněl sponzorské finanční dary, celé „Setkání s písní“ moderoval... Zkrátka byl u všeho podstatného.

Co říci závěrem? Z letošního ročníku mám určitě radost, ale vážně zvažuji v dalších letech již „Setkání s písní“ nepořádat. Proč? Pro velmi malý zájem posluchačů a diváků. Více není třeba komentovat!!

otec Pavel

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA NAŠÍ FARNOSTI:**V červenci 2007 oslaví:**

94 let	paní Eugenie Utíkalová	z Dolní Čermné
86 let	pan Josef Trejtnar	z Dolní Čermné
86 let	paní Anna Dušková	z Petrovic
85 let	paní Marta Formánková	z Horní Čermné
84 let	paní Jarmila Tomanová nyní bytem v Lanškrouně	
84 let	paní Marta Bednářová	z Dolní Čermné

V srpnu 2007 oslaví:

89 let	paní Marie Nastoupilová	z Dolní Čermné
85 let	pan Jan Marek	z Verměřovic
83 let	paní Anna Junková	z Dolní Čermné
82 let	paní Františka Kroaová	z Verměřovic
81 let	paní Anna Marková	z Verměřovic
80 let	paní Božena Řeháková	z Dolní Čermné
79 let	paní Ludmila Marková	z Petrovic

79 let	pan Karel Marek	z Petrovic
77 let	paní Ludmila Kunertová	z Dolní Čermné
73 let	paní Emílie Nastoupilová	z Dolní Čermné
72 let	paní Miluška Vágnerová	z Petrovic
71 let	paní Emilie Hrdinová	z Dolní Čermné
71 let	paní Anežka Pecháčková	z Dolní Čermné
70 let	paní Věra Krobotová	z Dolní Čermné
70 let	paní Milada Klekarová	z Dolní Čermné
65 let	pan František Nastoupil	z Dolní Čermné
60 let	pan Václav Mikula	z Petrovic
55 let	pan Jiří Svoboda	z Dolní Čermné
55 let	paní Marta Marková	z Verměřovic
50 let	pan Stanislav Filip	z Dolní Čermné

Všem oslavencům jménem farnosti i jménem svým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.

Byli pokřtěni a stali se členy Kristovy církve:

v Petrovicích	17. 6. 2007	Josef Maixner	z Petrovic
ve Verměřovicích	23. 6. 2007	Nikola Balcarová	z Verměřovic

Rodičům výše uvedených dětí rád blahopřeji a vyprošuji všechny potřebné milosti pro křesťanskou výchovu jejich dítěte.

Církevní manželství uzavřeli:

ve Verměřovicích	2. 6. 2007	Blanka Voksová z Verměřovic a Tomáš Vondra z Petrovic
------------------	------------	---

Novomanželům Vondrovým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží ochranu a požehnání do jejich společného života.

Křesťanský jsme se rozloučili:

v Petrovicích	7. 6. 2007	s paní Jaroslavou Markovou	z Petrovic
ve Verměřovicích	9. 6. 2007	s panem Janem Sklenářem	z Verměřovic
ve Verměřovicích	19. 6. 2007	s panem Jaroslavem Nimrichtrem	z Letohradu

Pozůstalým ještě jednou vyslovuji křesťanskou účast na jejich zármutku. Na zemřelé budu pamatovat v modlitbách.

otec Pavel

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

13. neděle v mezidobí
1. července 2007
27. týden / 2007

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

2. července - pondělí 13. týden v liturgickém mezidobí
19.00 Dolní Čermná – za Františka Motla a rodiče
3. července - úterý Svátek sv. Tomáše, apoštola
4. července - středa sv. Prokopa, opata
19.00 Dolní Čermná – za rodiče Benešovy a jejich sourozence
5. července - čtvrtek Slavnost sv. Cyrila, mnicha a sv. Metoděje, biskupa, hlavních patronů Moravy, Státní svátek ČR
7.30 Dolní Čermná – za Cyrila Vránu a rodiče
19.00 Verměřovice – za Jarmilu Podlázlovou, manžela a rodiče z obojí strany
6. července - pátek první pátek v měsíci, zasvěcený úctě Nejsvětějšího srdce Ježíšova, Státní svátek ČR
19.00 Dolní Čermná – za Jana a Věru Macháčkovy
7. července - sobota první sobota v měsíci, zasvěcená úctě Neposkvrněného srdce Panny Marie
6.45 Dolní Čermná – za Pátera Čeňka Ptáčka
19.00 Verměřovice – za nemocnou tetu

8. července - neděle – 14. neděle v mezidobí

- Dolní Čermná - 7.30 h. – za Ladislava Vacka, bratra a rodiče z obojí strany
Petrovice - 9.00 h. – za Marii Markovou, manžela a vnučku
Mariánská Hora - 16.00 h. – za Marii Fišarovou a rodiče

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

Ve farním kostele: ve středu od 17.00 h. – do 18.55 h. a pátek od 16.00 h. – do 18.55 h., v ostatních dnech se zpovídá vždy 30 minut před začátkem každé mše svaté. Ve Verměřovicích: ve čtvrtek od 17.00 h. – do 18.55 h.

Akce ve farnosti:

akce	den	datum	čas	místo
pravidelná návštěva starších a nemocných farníků	středa	4. 7.	dopoledne	Dolní Čermná
adorace před vystavenou Eucharistií	pátek	6. 7.	dopoledne	Dolní Čermná
	pátek	6. 7.	po mši svaté	kostel Dolní Čermná

SLUŽBA LEKTORSKÁ:

Červenec 2007				
1. 7.	Ne	13. neděle v mezidobí	7.30	Menclovi 193
			16.00	Kunertovi 125
8. 7.	Ne	14. neděle v mezidobí	7.30	Pecháčkoví 330
			16.00	Kubíčkoví 140
15. 7.	Ne	15. neděle v mezidobí	7.30	Langrovi 173
			16.00	Málkovi 77 HČ
22. 7.	Ne	16. neděle v mezidobí	7.30	p. Míkulová 162
			16.00	Pecháčkoví MH
29. 7.	Ne	17. neděle v mezidobí	7.30	p. Pecháčková 310
			16.00	Málkovi 180

Srpen 2007				
5. 8.	Ne	18. neděle v mezidobí	7.30	Nastoupilovi 109
			16.00	Vávrovi 264
12. 8.	Ne	19. neděle v mezidobí	7.30	Kužílkovi 202 HČ
			16.00	Macháčkoví st. 180 HČ
15. 8.	St	Nanebevzetí Panny Marie	19.00	Marešovi 264 HČ
19. 8.	Ne	20. neděle v mezidobí	7.30	Vávrovi 270
			16.00	Marešovi ml. 271
26. 8.	Ne	21. neděle v mezidobí	7.30	Marešovi 271
			16.00	Macháčkoví ml. 180 HČ

POUTNÍK, ČERVENEC - SRPEN 2007

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 9. srpna 2007, Poutník vyjde 28. srpna 2007

Členové red. kroužku: P. Seidl, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháčková

Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek. Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.
Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejně, pouze pro vnitřní potřebu